ECLI:LV:RPPT:2019:0918.1A68025819.2.S
Lieta Nr. 1A68025819
Arhīva Nr. 1-0258-19/14

SPRIEDUMS
Rīgā 2019. gada 18. septembrī

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa,
tiesnesis Viktors Makucevičs,
rakstveida procesā Daugavgrīvas ielā 58, Rīgā izskatīja /pers. A/ sūdzību par Rīgas pilsētas pašvaldības policijas priekšnieka 2019. gada 4. jūnija lēmumu Nr. D57/01/512971436/1.

Aprakstošā daļa

[1] 2019. gada 7. aprīlī Rīgas Pašvaldības policijas (turpmāk arī – Iestāde) Kurzemes pārvaldes inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr. 512971436 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums) par to, ka 2019. gada 7. aprīlī plkst. 17:07, transportlīdzeklis *Volvo*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/ (turpmāk arī – Transportlīdzeklis), novietots stāvēšanai ārpus ceļa vai tā paplašinājuma. Tādējādi tika pārkāptas Ministru kabineta 2015. gada 2. jūnija noteikumu Nr. 279 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 114. punktā noteiktās prasības un par šo pārkāpumu uzlikts naudas sods 30 *euro*.

[2] Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, sūdzību iesniedza /pers. A/ (turpmāk arī – Sūdzības iesniedzējs), lūdzot atcelt Sākotnējo lēmumu.

[2.1] Sūdzības iesniedzējs norāda, ka novietojis Transportlīdzekli atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta un 2.21. apakšpunkta, Rīgas domes 1999. gada 31. augusta saistošo noteikumu Nr. 44 „Rīgas iekškvartālu teritorijas aizsardzības noteikumi", Ministru kabineta noteikumu Nr. 240 „Vispārīgie teritorijas plānošanas, izmantošanas un apbūves noteikumi" prasībām. Tādējādi nav izdarījis pārkāpumu, par kuru tiek saukts pie administratīvās atbildības.

[3] Ar Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2019. gada 4. jūnija lēmumu Nr. D57/01/512971436/1 (turpmāk arī – Iestādes lēmums) /pers. A/ sūdzība noraidīta, bet Sākotnējais lēmums atstāts spēkā.

[3.1] Iestādes lēmumā norādīts, ka 2019. gada 7. aprīlī plkst. 17:07, Rododendru ielā 6, Rīgā, Iestādes Kurzemes pārvaldes inspektors konstatēja, ka Transportlīdzeklis novietots stāvēšanai ārpus ceļa, ārpus ceļa paplašinājuma.

[3.2] Iestāde norāda, ka Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkts noteic, ka transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, – brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos. Par minētā punkta prasību neievērošanu administratīvā atbildība noteikta Latvijas APK 149.^{10} panta devītajā daļā.

Ņemot vērā minēto, pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma 43.^{2} pantu, Latvijas APK 214.^{1} pantu un Rīgas pašvaldības policijas 2016. gada 30. jūnija iekšējiem noteikumiem Nr. 5-nts „Par amatpersonu tiesībām izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un pieņemt lēmumus pat Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 214.^{1} panta pirmajā daļā minētajiem pārkāpumiem", Iestādes amatpersona uzlika Transportlīdzekļa īpašniekam naudas sodu trīsdesmit *euro* apmērā.

[3.2] Citējot Latvijas APK 286. panta pirmo daļu, 243. panta pirmo daļu, Ceļu satiksmes likuma 19. panta pirmo daļu, 1. panta pirmās daļas 3. punktu un Ceļu satiksmes noteikumu 2.27. apakšpunktu un 57. punktu, un atsaucoties uz Administratīvās apgabaltiesas 2013. gada 14. marta spriedumu lietā Nr. A420562210, Iestāde norāda, ka transportlīdzekļa novietošana stāvēšanai, kas seko automašīnas apturēšanai, ir atzīstama par ceļu satiksmes manevru, tādējādi Sūdzības iesniedzējs, novietojot Transportlīdzekli, piedalījās ceļu satiksmē un viņam bija pienākums ievērot Ceļu satiksmes noteikumu normas. Šajā gadījumā Sākotnējā lēmumā norādītajā vietā brauktuvei nav speciāli izbūvētas nomales un brauktuve ir atdalīta ar betona apmali.

[3.3] Iestādes darbinieki administratīvā pārkāpuma vietā ieradās pēc 2019. gada 7. aprīlī plkst. 15:28 saņemta izsaukuma par to, ka Rododendru ielā 3, Rīgā, transportlīdzekļi novietoti stāvēšanai apstādījumos, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumus. No lietā esošajiem fotoattēliem konstatējams, ka Transportlīdzeklis ar diviem sānu riteņiem novietots stāvēšanai ārpus ceļa vietā, kura nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne arī brauktuves paplašinājumu.

Atsaucoties uz Ceļu satiksmes likuma 2. panta 1. punktu, Iestāde norāda, ka pretēji privāto tiesību principam – atļauts viss, kas nav aizliegts – ceļu satiksmē ir piemērojams publisko tiesību princips – atļauts vien tas, kas noteikts tiesību normās.

Atsaucoties uz Ceļu satiksmes likuma 38. panta pirmo daļu un Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2010. gada 22. februāra lēmumu lietā Nr. A42553907, SKA-101/2010, Iestāde norāda, ka Sākotnējā lēmumā norādītajā vietā transportlīdzekļu novietošanas stāvēšanai nav regulēta ar Ceļu satiksmes noteikumu zīmi vai ceļa apzīmējumu, kas ļautu novietot transportlīdzekli, neievērojot 114. punktā noteiktās prasības.

[3.4] Apgabaltiesa līdzīgā situācijā norādījusi, ka tas, ka normatīvajos aktos *expressis verbis* nav ierakstīts, ka transportlīdzekli nedrīkst novietot apstādījumos vai citās vietās, nenozīmē, ka transportlīdzeklis drīkstētu stāvēt jebkur, kur, iesniedzēja ieskatā, tas netraucētu gājēju pārvietošanos vai transportlīdzekļa braukšanu.

Ņemot vērā minēto, Iestādes lēmumā norādīts, ka nav pamata uzskatīt Sākotnējo lēmumu par prettiesisku.

[3.5] Vērtējot Lēmuma veidlapu, Iestādes lēmumā secināts, ka Iestādes amatpersona ailē „pārkāpuma izdarīšanas vieta (piemēram, pilsēta vai citas apdzīvotas vietas nosaukums, adrese) un būtība" nav norādījusi pārkāpuma izdarīšanas vietu – Rododendru ielā 6, Rīgā.

Citējot Latvijas APK 278.^{1} panta trešo daļu, norāda, ka tā kā Sākotnējā lēmumā pieļauta pārrakstīšanās kļūda, secināms, ka lietā nav konstatējams būtisks procesuāls pārkāpums, kas ietekmētu Sākotnējā lēmuma tiesiskumu pēc būtības. Sākotnējais lēmums satur visas Latvijas APK 274. panta otrajā daļā noteiktās sastāvdaļas.

[3.6] Par Latvijas APK 149.^{10} panta devītās daļas pārkāpumu ir paredzēts tikai viens soda veids un apmērs – naudas sods trīsdesmit *euro*

apmērā.

Latvijas APK 22. pantā noteikts, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Iestādes lēmumā norādīts, ka Sākotnējais lēmums jāatstāj negrozīts, labojot Sākotnējā lēmumā pārrakstīšanās kļūdu – norādot ailē „pārkāpuma izdarīšanas vieta (piemēram, pilsēta vai citas apdzīvotas vietas nosaukums, adrese) un būtība" pārkāpuma izdarīšanas adresi – Rododendru ielā 6, Rīgā.

[4] Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā 2019. gada 26. jūnijā saņemta /pers. A/ sūdzība par Iestādes lēmumu, lūdzot tiesai atcelt Iestādes lēmumu.

[4.1] Sūdzībā papildus sūdzībā par Sākotnējo lēmumu minētajam norādīts, ka Rīgas dzīvojamo masīvu iekšpagalmos ir ierobežotas iespējas novietot automašīnu stāvēšanai. Lai gan betona apmales nav ieraktas un darbs izskatās pavirši veikts, degradētas vides pazīmes Rīgas dzīvojamo masīvu iekšpagalmos nav retums. Tas ir ceļa paplašinājums, kurā var novietot transportlīdzekli stāvēšanai, jo pretējā gadījumā nav saprotama šī ceļa paplašinājuma nozīme minētajā teritorijā.

[5] 2019. gada 12. jūlijā Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā saņemti Iestādes paskaidrojumi par /pers. A/ sūdzību, kuros norādīts, ka sūdzība nav pamatota, lūdz to noraidīt.

Ņemot vērā, ka Sūdzības iesniedzējs nav izklāstījis papildus argumentus, kāpēc Sākotnējais lēmums būtu atceļams, nav pamata uzskatīt, ka iestādes argumenti nav pamatoti un sūdzība būtu apmierināma.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos materiālus, tiesa atzīst, ka /pers. A/ sūdzība ir pamatota un ir apmierināma, bet Iestādes lēmums ir atceļams un lietvedība lietā ir izbeidzama.

[7] Latvijas APK 289.^{12} panta pirmā daļa noteic, ka rajona (pilsētas) tiesa neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem ar lēmumu atceļ iestādes lēmumu un nosūta lietu jaunai izskatīšanai iestādei pēc piekritības šādos gadījumos:

1) lietu izskatījusi iestāde, kurai nebija tiesību attiecīgo administratīvā pārkāpuma lietu izskatīt;

2) lietas izskatīšanā pārkāptas tiesību normas, kas prasa paziņot administratīvā pārkāpuma lietas dalībniekiem par lietas izskatīšanas vietu un laiku;

3) izskatot lietu, pārkāptas tiesību normas par lietvedības valodu;

4) lēmums nosaka to personu tiesības un pienākumus, kuras nav administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieki;

5) lietā nav pilna lēmuma.

Tiesa nekonstatē Latvijas APK 289.^{12} pantā paredzētos gadījumus, kas būtu pamats neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem atcelt iestādes lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai iestādei.

[8] Saskaņā ar Latvijas APK 286. panta otro daļu augstāka iestāde, izskatot sūdzību vai protestu par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību.

Savukārt atbilstoši Latvijas APK 289.^{6} panta devītās daļas 2. un 3. punktam tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu.

[9] Latvijas APK 248. panta pirmā daļa noteic, ka protokolā par administratīvo pārkāpumu norāda protokola sastādīšanas laiku un vietu, protokola sastādītāja vārdu, uzvārdu, institūciju, kuru viņš pārstāv, amatu; ziņas par pārkāpēja personu; administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietu, laiku, pārkāpuma būtību, normatīvo aktu un normu, kas paredz atbildību par šo pārkāpumu; citas ziņas, kas nepieciešamas lietas izlemšanai. [..]

Latvijas APK 243. panta pirmā daļa paredz, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Turklāt minētā panta ceturtā daļa noteic, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Turklāt Latvijas APK 244. pants paredz, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments kā sākotnēja apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā. Līdz ar to, no vienas puses, institūcija, kuras kompetencē ir pieņemt lēmumu lietā, izvērtē, vai persona par protokolā fiksētajām darbībām ir saucama pie administratīvās atbildības. Savukārt, no otras puses, personai, par kuras darbībām protokols sastādīts, ir iespēja pienācīgi īstenot procesuālās garantijas savai aizstāvībai sakarā ar protokolā norādīto pārkāpumu (piemēram, sagatavot savus argumentus, iesniegt pierādījumus). Līdz ar to lēmums administratīvā pārkāpuma lietā būtu jāpieņem par tiem faktiem, kas norādīti protokolā – jaunu faktu norādīšana lēmumā varētu pārkāpt personas procesuālās tiesības (skat. plašāk *Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007. gada 25. aprīļa spriedumu lietā Nr. SKA-157/2007*).

Tiesa atzīst, ka administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Tātad, pārkāpums var tikt uzskatīts par administratīvo pārkāpumu, ja konstatē konkrētu objektīvo un subjektīvo pazīmju kopumu. Objekts ir tas, pret ko ir vērsts administratīvais pārkāpums, objektīvā puse raksturo kā izdarīts administratīvais pārkāpums, subjekts ir persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, subjektīvā puse ir vainojama darbība (skat. plašāk *Augstākās tiesas 2006. gada 22. decembra spriedumu lietā Nr. SKA-571/2006, 2008. gada 26. maija spriedumu lietā Nr. 252/2008*).

Atzīstams, ka, konstatējot administratīvo pārkāpumu, tas ir iestādes, kura ir veikusi lietvedību un sastādījusi administratīvā pārkāpuma protokolu, pienākums konkrēti norādīt administratīvā pārkāpuma protokolā, kādas darbības persona ir veikusi un kā izpaudies administratīvais pārkāpums, par kura izdarīšanu administratīvā pārkāpuma protokols sastādīts, kvalificējot pēc konkrēta Latvijas APK paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāva, gan iegūt pierādījumus, kas to apliecina. Savukārt tiesai, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, ir jāvērtē, vai lietā esošie pierādījumi un ziņas par administratīvo pārkāpumu, kuras ir savākusi iestāde, kura veikusi lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā, ir pietiekamas administratīvā pārkāpuma sastāva konstatēšanai personas darbībās, nevis pēc savas iniciatīvas vākt un piemeklēt papildus faktus, lai personas darbībās konstatētu administratīvo pārkāpumu.

No minētā secināms, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības. Faktiski šī amatpersona atzīst, ka ar protokolā konstatētajām darbībām persona ir izdarījusi pārkāpumu, par kuru paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments, kā sākotnēja apsūdzība, ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā.

[9.1] Sākotnējā lēmumā norādīts, ka /pers. A/ ir saukts pie administratīvās saskaņā ar Latvijas APK 149.^{10} panta devītās daļas noteikumiem, jo nebija ievērojis Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta prasības.

Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkts noteic, ka transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, – brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos. Tādējādi no minētās normas izriet, ka obligāta pārkāpuma sastāva pazīme, kurā šajā gadījumā ir jāvērtē, ir attiecīgā pārkāpuma izdarīšanas vieta. Nenorādot attiecīgu vietu, kurā ir izdarīts administratīvais pārkāpums, Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta neievērošana var attiekties uz neierobežotu vietu daudzumu.

Savukārt Latvijas APK 149.[10] panta devītā daļa noteic, ka par citu šajā kodeksā neminētu apstāšanās vai stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit *euro* apmērā.

Sākotnējā lēmumā norādīts, ka tas ir sastādīts Rododendru ielā 6, Rīgā, bet nav norādīta administratīvā pārkāpuma vieta.

[9.2] Tiesa nevar atzīt par pamatotu Iestādes lēmumā norādīto, ka administratīvā pārkāpuma protokolā nenorādot administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietu, kad tiek piemērots sods par Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta pārkāpumu un vēlāk to papildinot, nevis kaut ko labojot, norādot attiecīgu administratīvā pārkāpumu vietu, būtu atzīstama par pārrakstīšanās kļūdas labošanu Latvijas APK 278.[1] panta noteiktajā kārtībā.

Latvijas APK 278.[1] panta trešā daļa noteic, ka institūcija (amatpersona), kura pieņēmusi lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pēc savas iniciatīvas vai pēc administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieka lūguma var izlabot lēmumā pārrakstīšanās vai matemātiskā aprēķina kļūdas, ja tas nemaina lēmuma būtību.

Tādējādi tiesa konstatē, ka, papildinot Sākotnējo lēmumu ar administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietu, Iestāde ir nevis labojusi pārrakstīšanās kļūdu, bet gan veikusi labojumus, kas tieši ietekmē pieņemtā lēmuma būtību, respektīvi, lai izpildītos Latvijas APK 149.[10] panta devītajā daļā paredzētais administratīvā pārkāpuma sastāvs par Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta pārkāpumu. Tiesa šādu rīcību nevar atzīt par atbilstošu Latvijas APK noteikumiem.

Šajā gadījumā tiesa uzskata, ka Iestādei bija jālemj par Latvijas APK 278.[1] panta pirmajā daļā paredzētās iespējas izmantošanu.

[10] Atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 92. pantā nostiprinātajai nevainīguma prezumpcijai jāpierāda ir personas vaina pārkāpuma izdarīšanā, nevis nevainīgums. Proti, nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Ja persona tiek atzīta par vainīgu pārkāpuma izdarīšanā, lai gan lietā nav pierādījumu, kas pierādītu tās vainu, tiek pārkāpta nevainīguma prezumpcija (skat. plašāk *Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009. gada 3. marta spriedumu lietā Nr. SKA-48/2009*). Lietās, kurās tiek lemts par personas sodīšanu, tiek piemērots princips, ka pamatotas šaubas tiek tulkotas par labu personai, kuru sauc pie likumā noteiktās atbildības un soda (*in dubio pro civis*) (skat. plašāk *Administratīvās apgabaltiesas 2009. gada 29. aprīļa spriedumu lietā Nr. 129022608*).

Saskaņā ar Latvijas APK 239. panta pirmās daļas 1. punktu lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā jāizbeidz, ja nav bijis notikums.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka nepastāv tiesisks pamats /pers. A/ saukt pie atbildības par Latvijas APK 149.[10] panta devītajā daļa paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu par Ceļa satiksmes noteikumu 114. punkta neievērošanu, jo nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs, un tieši Sākotnējā lēmumā nav norādīta konkrēta administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vieta, kura šajā gadījumā ir nepieciešama kā administratīvā pārkāpuma sastāva kvalificējošā pazīme.

[11] Vērtējot šīs lietas faktiskos apstākļus un Sākotnējo lēmumu, tiesa norāda, ka Rīgas apgabaltiesas 2019. gada 5. septembra lēmumā lietā Nr. 104AA-0443-19/6 norādīts, ka [..] pirmās instances tiesa, izvērtējot administratīvā pārkāpuma sastāvu, pamatoti konstatējusi un atzinusi, ka personas saukšanai pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 149.[10] panta devītajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu par Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta neievērošanu, administratīvā pārkāpuma protokolā obligāti jābūt norādītai administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietai, jo tā ir administratīvā pārkāpuma sastāva pazīme.

[12] Tajā pašā laikā tiesa norāda, ka nekādā gadījumā neatbalsta un neatzīst par atbilstošu situācijai /pers. A/ rīcību, ievērojot lietas materiālos pievienotajos fotoattēlos norādīto, kā arī Sākotnējā lēmumā un izdrukās no Rīgas pašvaldības policijas Elektroniskā notikumu žurnālā norādīto attiecībā uz Transportlīdzekļa novietošanu vietā, kur konstatēts administratīvais pārkāpums. Taču, lai sauktu personu pie atbildības par Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta pārkāpumu, administratīvā pārkāpuma protokolā jābūt norādītai administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietai, jo ir administratīvā pārkāpuma sastāva obligātā kvalificējošā pazīme, kas šajā gadījumā obligāti jāvērtē.

[12] Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk. *Senāta 2010. gada 11. marta sprieduma lietā Nr. SKA-66/2010 14. punktu, 2012. gada 21. februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-186/2012 10. punktu, 2013. gada 1. jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-584/2013 10. punktu*).

Ņemot vērā minēto, tiesa nevērtē citus /pers. A/ sūdzībā norādītos argumentus, jo tie nav atzīstami par nozīmīgiem no tiesību viedokļa šīs lietas izskatīšanā, jo tiesa konstatēja pamatu Iestādes lēmuma atcelšanai un administratīvā pārkāpuma lietvedības izbeigšanai.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka nepastāv tiesisks pamats /pers. A/ saukt pie atbildības par Latvijas APK 149.[10] panta devītajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, jo nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Rezolutīvā daļa

Ievērojot minēto un pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12] panta otrās daļas 2. punktu, tiesa

nosprieda

atcelt Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2019. gada 4. jūnija lēmumu Nr. D57/01/512971436/1 un izbeigt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietu par /pers. A/, personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[10] panta devītās daļas.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā 10 darba dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Pilns spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2019. gada 18. septembrī.

Tiesnesis Viktors Makucevičs